

Any I

Olot, 23 de febrer de 1924

Nº Núm 5197

REDACCIÓ
en les Escales del Firal.
Sortirà dues vegades al
mes, però la fetxa serà
voluntària.

ADMINISTRACIO
en un Banc del Parc.

Preu 20 cts.

No's retornen originals

PARAULES DEL PRESIDENT

«Hem perdut el campionat, però que consti, amb el·legància.»

EL DEU VOS GUARD

Que Déu vos guard companys tots de LA COMARCA D'OLOI, seguint LA TRADICIÓ CATALANA al veure per primera vegada la llum, em crec en EL DEBER de saludar-vos amb aquests mots: Els meus ESPLAIS LITERARIS, seran per a la gent del Pla i per a'ls veïns de LA MONTAÑA; doncs a tots vosaltres aniran dedicats, jaceptèulos!

PESSIGOLLES

LA NOSTRA TASCA

Com que nosaltres no tenim pretensions d'esser graciosos, i essent base fonamental posseir la gràcia per a desenrotllar la nostra tasca, forçosament haurem de cercar-la, sigui allà on sigui. S'ha d'eliminar aquesta plaga de serietat que ha pres carta de naturalesa en la nostra ciutat nadiua; aixó ens portará en el cas de que, algunes vegades, per a poder fer riure, tinguem que mencionar algun fulano o sutano, i resultaria talment graciós que es donés per ofés. Per a aclarir aquest cas, ens veiem precisats a exposar el següent exemple: Avui pessiguem a n'En Pau, i En Pere riu; demá pessigarem a n'En Pere, i En Pau riurá; i un altre dia pessigarem a n'En Berenguera, i riuran En Pau i En Pere. Ho heu entés?... Doncs heu's aquí la nostra tasca.

EL COS DE REDACCIÓ

Estudi etimològic de la paraula Pessigolles (1)

Etimologicament parlant, de la paraula Pessigolles no'n se res ni ganes. No he sigut mai tafaner.

Tot i que vaig acceptar jo ióis l'encàrrec de definir-la aquesta paraula, no m'atreveixo a dir ni si el mot ve del grec o de l'alemany o'l varen inventar els xinos; el que sí se de cert que l'origen en alguns és en el ventre, i en altres dessoria l'aixella.

(1) L'autor d'aquest article ho fa molt malament. L'hem tret de la Redacció.

La gent poc culta, per explicar-ho, l'atribueix nascuda dels mots grecs *Pe-sig*, que els vigatans empleen per a distingir el pa de confiter — pa de pessic — del pa corrent. Els russos es sab positivament que aquest mot el desconeixen; ells sols mengen pa... de barra. Si be lo dit fins ara considero que no posa prou en clar l'origen primari d'aquest mot, no vull parlar-ne més; m'accontento amb lo dit, i content jo, s'ha d'accontentar tothom.

Mes sols he parlat de *pessig* i ara em recordo que encara queden les *olles*; en quan això,estic a l'altura. Ho se de cert: aquest mot és català, o sinó pregunteu-ho a n'En Rovira i Virgili.

De tant que m'agraden les olles, jo molt en

parlaria, però no'm vull embolicar, per por de que això sigui una olla.

Però, si que per a acabar, us exposaré l'idea freta del llibre *Extractes Etimològics*, del sabi amic i condeixebie don Filomeno Matasabis, que diu «que Pessigolles, no són ni pessics ni olles, però sí que alegren i mortifiquen.»

RAMON I CAIXAL

Drapets al sol i... a l'ombra

Íntima

Vaig posar-me el vestit nou de les grans solemnitats: barret gris de ala caiguda, molt caiguda, (de tant parar la pluja) sabates noves flamants, que acabava d'adquirir a càr Rovira (per el mòdic preu de 75 pessetes), corbata, coll i punys planxats, ermilla de fantasia modernista, (obra d'En Melcior Diuenge) i vaig ficar-me dos ralets a la butxaca, cosa que acostumo a fer només els dies de festa.

M'enmirallo per última vegada: erido a la raspa (una xicota de Joanetes molt entesa amb elegàncies) dono graciosament una volta davant sos ulls, i convençut, per una mitja rialla que va dedicar-me, de que estava fet allò que s'en diu un «pollo», d'una gumbada baixo els escalons de casa, i trico... carrer avall s'ha dit.

Queien gotes; si tinguessis xubasquero t'el posaries, vaig dir-me interiorment; però per haver de dur pa-

raigues, fa ridícol, i aguantant el cel, que s'anava cobrint de núvols negres, em vingué a la pensa la *Tempestat* (òpera).

Tot de sobte, vaig sentir una ma coneguda que em donava petits copets a l'espatlla.

— A tu et buscava, noi — em diu l'amic, aquell bon amic, perquè aixís puc anomenar-lo, ja que, a més de l'amistat, ens ajunta la naturalesa, que ens ha dotat a mi i a ell d'un cap admirable per a criar-hi els pardals.

— I doncs, que passa?—vaig fer jo sorprès.

— Te necessito, noi... te necessito.

Instintivament vaig ficar-me la ma a la butxaca i vaig amanyagar els dos ralets que m'hi havia ficat poc rato abans, com despedint-me'n, mentres

per tot el meu cos hi corria un suor fret (naturalment, èrem a trenta de gener).

Tu diràs amb que puc servir-te—vaig articular.

— La gent viu enso-pida; ningú gosa dir aquesta boca és meva, i s'ha d'acabar aquest mutisme; això m'ha fet pensar amb tu, i fins volia venir a casa teva a fer te una visita.

Jo vaig reposar-me quelcom del espant, i el meu amic, el meu bon amic, va començar a interessar-me.

Caminàvem de costat els dos, ara un pas ara un altre; el fret es feia sentir i molestava, a més que no era tampoc aquell el millor terreny per entrar en confidències; fins podiem inspirar certa sospita; per això va semblar-me molt encertada l'idea del meu amic, d'anar a parlar-nos en tota comoditat sota cobert. Posant-nos de peus a l'obra, vàrem allargar el nostre pas, i cap al Sport

(Música de «La Mare») No ploris fill meu no ploris reiet

Hem perdut el campionat? Però ja'ns ho pensàvem. (Això no lliga ni amb la música ni amb el vers, però és veritat.)

s'ha dit; allà, assentats davant per davant de la pianola i servides per el cambrer dos begudes, repreneu la conversa.

—S'ha de riure, no hi ha més remei.

—D'acord—vaig dir jo—completament d'acord.

—Les rialles estan monopolitzades; semblen patrimoni només de tres o quatre rics que es riuen de les misèries dels altres, i això es te d'acabar; nosaltres, amants amb tot i per tot de la barrila, havem de procurar fer-la comunicar a els demés i que rigui tothom, que val més un dia que un duro, i t'ips de riure, pot fer-nos passar un bon dia.

—M'hi faig, noi, compta amb mi; això que dius m'agrada molt; ara, el que no sé, és com ho logrem això que tu veus tan clar.

—Trobo extrany que m'ho preguntis—feu tot sorprès el meu amic, mentres passava dolçament i carinyós les puntes dels seus dits damunt del meu ventre, fent-les córrer bellugadisses d'un costat al altre, amb lo que logrà fer-me esclafir una gran rialla.

—Ja, ja, ja, ja... vinga, deixa't de pessigolles, beneit.

—Hurra! Es aquest que aquí veus el secret: fer pessigolles. Amic meu: a tu et serà entregada una palla, i al estil dels que agafen grills, burjarà a l'un i a l'altre, pessigolla va, pessigolla ve, sense ofendre. Això si, no fassis com altres que jo coneix, que per fer riure als uns insulten als altres; fes broma... emperò que no sigui pesada, és el nostre ideal i té que ésser el teu.

Un fort abraç va unir-nos; qualsevol que hagués passat allí hauria sentit ben clar el tic-tac dels nostres rellotges; en aquell moment anaven a xeixanta per hora.

—Gràcies de l'advertència, amic volgut; ho faré tal com tu me dius, i quan torni a sortir PESSIGOLLES guàrdem un petit trocet, que els meus humils escrits en faran a n'algú de pessigolles; jo t'ho asseguro. Ara, amic meu, paguem i anemse'n; ja estem entesos, i no puc perdre més temps.

Vaig picar de mans i vingué el cambrer.

—Que val això?

—Son... vuitanta cèntims.

El meu amic va mirar-me i jo vaig mirar a n'ell i hagué una pausa.

—Quan portes tu? Sigues franc.

—Jo trenta cèntims.

—Jo dos ralets; són vuitanta exactes... cobreu. El cambrer recullí els quartos... i s'allunyà.

—Ep! - cridà l'amic tot joiós—ara em trobo deu cèntims a la butxaca dels pantalons, que no els hi sabia; aquests són per vos, teniu; val més això

que res.—I tot i girant-se les butxaques de les seves calces, va dir tot rient:

—Cau i límpia, noi.

Nosaltres som aixís, no s'hi pot fer més: pobres, però alegrets.

L'HEREU PUNXA

SILUETES

Postín loco (de género femení)

No t'has fixat, bufona llegidora o lleig llegidor, quan et passeiges per el rònec Carrer Pitjor de l'ensopida ciutat nostrada, ja sia per a fer l'ullet a quiscun jovincel, o viceversa (si ets mascle), ja per a f. de fàstic, ja per a arplegar-hi alguna gali-pàndria (científicament parlant grippe), sol sentir-se, sobtadament, com un fresseig d'un vol de pardals o com un andar a pata... de gallo? ¿Oi que s'ou, també, al ensems, quan ja's veu la nena presumideta, com una veu de grill enrogallat? ¿I, de prompte, davant de tes parpelles, s'ovira un còmic moviment d'anques i un caparró grillat de comedigrafia cinematogràfica? I s'oviren, també, unes manetes ensaonades amb Heno de Cuina, mig posades en ses butxaquetes sicalíptiques? I desseguida (desseguida acabo), sense tartamudeijar, et dius. mitjansant un somriure dolçament menfotista i admiratiu: ¡Postín loco...!

¿Veritat que, no obstant i aixó, has de reconèixer, quan s'allunya amb aquell pam i penja d'humorisme-humà femení, que fa cine?..

¡Adiooós!

Loco postín (de género masculí)

Hem arplegat en la nostra ciutat cosma-polita a un senyoritu que és una monada de tan bufó i que vesteix a la moda d'En Sanchez Mejias o d'En Pedrucho. Es gran—¡molt gran! i fa d'escriptor en un escriptori bancari (si t'interessa i et busques bé, de segü el trobaràs) —talment sembla nadiu de la Vall d'Andorra o de la Vall de Vianya —(jo crec que faria per a masover de La Vila) —encara que sos andares són de millonari portugués (a) no porto res. Balla lo més malament d'aquest món; ¿no l'heu vist a l'Indústria marcant el ximi amb aquella tanguista culinària de postín neuròtic? ¿Veritat que s'assembla a n'En Ramon de Novetats?

¡Ah! I s'extranya aquest Tenori bon noi a carta cabal que les niñas bien (o mal) no li diguin cap monada. ¿Nada te dicen? (no ploris, babau; jo en sé una que et busca i que n'està boja per tu.)

I, natural, el noi s'aburreix en aquet a Olot, i fins ha perdut aquell coloret que el feia semblant a una papallona de «La Mala Sombra»...

ULL METASOMOSCOPI

LA PERDIU I EN PIU

(Poema)

N'és l'istiu i somriu la Perdiu que en el niu ella viu.	Caça En Piu la Perdiu que somriu mentres viu en el niu...
Mes En Piu sab on viu la Perdiu i li diu: ¡fes l'ull viu!..	Ja no riu la Perdiu, ja no viu... Mes En Piu ja somriu!!...

RUC DEL FLUVIÀ

Gran Festival non plus ultra per a les celebrades diades del mai prou divertit Carnestoltes

Cabalgata o Rua a la veneciana (vol dir a l'istil de Venecia) que serà organitzada mercès a la cooperació de bons elements de la nostra volguda ciutat

No sabem, en definitiva d'on sortirà, el que sí sabem, per bones referències, és l'ordre o desordre que seguirà l'espectacle a fi de que resulti lo més arrodonit possible.

El primer lloc l'ocuparan les carrosses.

La d'Olot a Girona per el molt servei que haurà de prestar, no hi pendrà part; (millor).

Les de càn Tresseres i Anònima, al igual que'ls camions o auto-abusos, no se'ls permetrà l'assistència per el soroll que fan de ferros vells. Resultaria molest.

Els autos dels garages d'en Mingu i de l'Alfonso, no saben encara si tindran prous averies, aixís és que nosaltres els excusem l'assistència. Valdrà més.

La jardinera-auto, del Ayano, no podrà anar-hi perquè sols te permís de sortir dos mesos d'istiu.

Contàvem amb el Company Tintoré, però resulta que s'ha venut el Davit; ¡quina llàstima!

Tartanes: ja no s'istila.

Motos: Com que'ls nostres motoristes no saben on tenen la mà dreta ni la pariona, a fi d'evitar que'ns esguerrin els pobres transeunts, no'ls hi volen.

Com que per ara, no'n sabem cap més, passarem a ressenyar l'ordenació que seguiran els nostres grans homes i si'ns prometen els nostres llegidors volguts, no dir res a ningú, els hi direm els trajos amb que aniran abillats, ja que tot i que s'ho porten molt calent, son disfresses que salten a la vista. Aquí van:

El Sr. Nasiet, (avui de la U. M. N.) es disfressarà de catalanista i després ficarà els peus a la galleda.

En Peguet, anirà de tots colors.

En Frisa, disfressat de Pell Roja.

El senyor Daunis, de Moro Amigo.

El senyor Trinzeria, amb roba d'en Malagrida. (aquest farà molt goig).

En Gleyes, de paleta de la Brigada Municipal.

En Torres, de pagés de «La Montaña» (però amb sabates de xarol).

El senyor Triadú, de Guàrdia urbà.

El senyor Cardelús, de Caballero.

En 60.000, disfressat de Batlle del Sallent.

En Masramon, de dol rigorós.

En Joan Sacrest, de gènere de punt.

En Tomàs Hostench, d'excursionista.

En Tenes, vestit de pelegrí, i tocarà l'arpa.

En Candi Torrent, es pot assegurar... que's vestirà de Bomber.

En Capdevila, advocat, de pobre.

En Resplandis, de cuiner de l'Estrella.

En Dolfo, de donya Inés.

L'Estela, de set cibelles.

En Vilanova, de Patufet.

En Pere Sacrest, de Manelic.

El metge Sala, de President de la Mancomunitat.

En Munteis, de Dante.

El senyor Mas Colom-er, vestit de Colom-bina.

En Teixidor, amb plumes d'oca.

En Fernando Casabó, portarà un vestit molt quer.

El senyor Hostench, de Nen Maco.

El senyor Mestres, portarà un vestit molt ample.

En Vayreda, anirà vestit d'Altiva.

El senyor Carlets, anirà de paper fi.

El senyor Mató, amb trage de natilla.

En Maties, amb un vestit de goma perfumat.

El senyor Solà, vestit de viatjant.

El senyor Tresserras, no sabem si de picador o de picapedrer.

El senyor Vilardell, vestit de geganté.

L'Hereu Gridó, es vestirà de fantasma.

En Mancha, anirà despullat.

En Pena, de Com-boy.

En Toc, d'escarcerer.

El Nis de Cagamuxa, d'admetlla d'Arenys.

En Rigola, o es vestirà be o s'ho deixarà còrrer.

El notari Danés, de Bon Home.

En Capdevila, notari, de capellà protestant. (Al menys be fa Protestos).

En Diumenge, el dimarts de Carnestoltes, semblarà un emblanquinador.

En Tinet, disfressat de berra.

En Corbaton, de neula.

En J. M.ª Plana, de núvia.

En Cassadó de conill.

En Conill, de barber.

En Quicu, de cassadó.
 El Nunci, En Xiroet, el Factotum i el Ranc, es vestiran de jugadors de... burro,
 En Reconxo, de carai.
 I En Mut i Mut... mutis (llatí).
 N'hi han d'altres, però com que aniran de poca cosa, no'ls citem.

BARRA

De la pilota

El campionat a càn Pistraus

Per a no perdre la costum, a l'hora bellugadissa del dinmenge, o sia quan tothom mira a on pot ficar-se per a passar el rato, vaig posar-me a l'aparato, per a saber el resultat del partit Olot-Escala. (Això succeïa el dia 10 d'aquest mes).

—Riii...iing!
 —Qui demana?
 —Central?
 —Si senyor.
 —Vol fer-me'l favor de posar-me en comunicació amb Figueres?
 —¿Que potser voldria saber el resultat?..
 —Si senyor. ¿Que'l sab?
 —Segons m'acaba de comunicar un senyor de la Junta, diu que'l partit no podia ésser millor, doncs han *dominat* sempre els d'Olot..
 —¡Ah ja!...I, potser, han guanyat els altres?
 —No senyor, però han empetat a cero.
 —¡Ah ja! Mercès, de totes maneres, li agrairé em faci el favor de posar-m'hi en comunicació.
 —Si senyor, desseguida...

.....
 —Riii...iing!
 —Que, potser, seria vostè en?..
 —Si, el mateix, però qui sou vos i que és lo que voleu, apa ràpit, digueu..
 —Soc un soci *dominat* per l'afició que voldria saber si heu *dominat* gaire?
 —Si, bon home, hem jugat d'allò més be, com mai, però amb molta pega..
 --¡Ah ja!..
 —Ademès els de «La Bisbal» han comprat al referèe..
 —¡Ah ja!..
 —I, com que també fèia vent, ¿sabeu?..
 ¡Ah ja! tramuntana..
 —I la pilota..
 —Potser era de tennis?
 —Sabeu? se l'ha endut el vent quan En Güell..

—¡Ah ja! volen dir que ha tirat un penalty? Si, si, comprenc..

—Però sols ha passat mitg milímetre a dalt del pal..

—¡Si que fèia poc vent! llàstima... perquè és la seva *especialitat*..

—¡Oh! i lo pitjor de tot és que l'arbitrèe..

—Si ja m'ho heu dit era... de «La Bisbal»..

—¡Oh! és que ha pitat quan encara faltaven tres minuts per a acabar el partit..

—No ho entenc, veïam expliquis..

—Es el cas que jo'l veure que sols faltaven dos minuts..

—Dos minuts ha dit?... em pensava que eren mes..

—!!!!

—Continui, continui, que's fa *interessant*.

—Doncs he cridat als nostres que fessin un... compreneu?..

—No comprenc...!!

—Però home! perquè «La Bisbal» no fos campió... ¿enteneu ara?

—¡Ah ja! comprenc, fer-se un goal ells mateixos..? i el referèe ho ha *calat*?

—¡Això mateix! ¿Que us sembla?

—¡Oh, que és una gran *injustícia*! és clar que'l referèe era *comprat* no hi ha dubte i més diguent-ho vos es pot donar com un dogma de fé ..

—¡Ah! i això que hem *dominat* tot el partit!

—¡Ja m'ho han dit!... Bueno, moltes mercès de les *impressions*... No s'hi amoini, sab? Serà un altre any, ¡Passihobé!..

—!!!!

Tot cavilós i *convensut* vaig llençar l'aparato, tot murmurant: Era de suposar, han *dominat* com sempre, és allò d'en Marxen «*Domineem però per-deeem*»; ademès l'arbitrèe era *comprat*, els jugadors tenien la *grippe*, (això encara que no m'ho diguessin a telèfons, es pot creure), la pilota no era de *reglament*, era de *tennis*, per això la *tramuntana* bufava i se l'ha endut a *La Bisbal*, mentres en Güell es tornava més vermell que un test del mateix color.. ¡Divinament!... i desseguida vaig pensar que'ls que *sempre dominen* amb un *domini* de mil *dimonis*, son *dos* o *tres* (un ja se que val per dos o tres) i'ls *dominats* que'us *dominen* no se com, som els socis del «Olot F. C.», doncs aguantem, aguantem els capritxos d'aquests *senyorons* que volen ésser els *amos* de tot.. Aquesta gent son aquells que per honradesa puntonorífica no varen acceptar l'oferta del *Empòrium*, i per *punt d'honor* perderen els *punts* que s'apuntaren els de *La Escala*, aquests trabucaires i gent inculta que'ls volien *assessinar*... i que no obstant ara'ls volien *campions* perquè els de *La Bisbal* no'n fossin... ¡Es clar, el referèe era comprat!

Per no pensar-hi ni amoinar-m'hi mes, vaig creure que lo millor seria buscar la *xicoteta* i anar-me'n al cine amb ella, però encara no lo trobo que em pregunta: ¿qui ha guanyat? Jo pla, *burrangus*, em creia que les dones els hi agradés tan la pilota i com que tinc afició a jugar a *billar* (*xapó*) i quasi bé cada diumenge hi perdo els *quartos* i la paciència, vaig contestar-li: *El senyor Pujades*; el *domina* molt ¡sempre guanya! ¿Que dius? em va dir-me la xicoteta— sempre estàs de *rumansus* tu... apa diguem qui ha guanyat, l'Olot o l'Escala?— Jo empipat i no volguent-ne sentir a parlar més de fut-bol maleït, vaig dir-li: *La Bisbal!* però l'Olot ha *dominat sempre, sempre i sempre*. ¿ho entens ara?...

Fins que vaig ésser al cine, no vaig poder respirar!

PILOTILLES

De Societat

A n'el Nen Maco de Càñ Brugada li han sigut demanades ses *manetes* per a fer ben *poca cosa* en una de les *Torres* de Sam Joan les Fonts.

Faran de manobres l'intel·ligent i gentil-home don Daniel (ausent, i que ho sent) i el penedit apotecari Josep M^a, assistint-li el Pastor, germà Joan. Es diu que per respecte a la senyora Bossa, s'agrairà l'ausència; aixís és que no hi haurà convidats.

Nosaltres, al compadir les preuades joies de la Terra esmentada, supliquem a nostres llegidors una llàgrima de compassió.

Ad multos annos (que diria el confrare «La Tradició».)

Molt ens felicitem de la millora que tan *ràpidament* s'ha realitzat en el Passeig del Firal per la «*Brigada que te fret*» i s'abriga sota la Comissió de *Fument*. Doncs s'ha aconseguit donar un caient miserable a n'el Firal; talment sembla que hi hagi fira, doncs de lluny hom no sab si aquelles *pedres* o ronessón paletes o firaires, però sí que totes les pedres, mirades des de Sant Francesc, semblen *parades*.

L'escalinata feta, de tant que ens agrada, hem pensat fer-hi la *Redacció*; almenys des d'allí s'oviren bones vistes.

També ens agrada una cosa gran l'estàtua a

n'En Fontanella, ja que be pot dir-se que serà un gran Monument artístic que honorarà *altra volta* la valor de nostra ciutat d'artistes i engatussats, doncs ja es te lo *fon-amental*: aquella *Font*; ara sols hi manca l'*anella* (ja que En Fontanella es podria agraviar) i aixís per Sant Lluc ja hi podran estacar a n'algun *ase* per vendre.

Però, lo millor, és un passillo que s'ha fet des d'una casa... fins al kiosk; allò, quan el sol s'en va a la posta, ben mirat, fa... fàstic.

Conversant tranquilament en la *marquesina* del Café Sport, ens ferí la vista un esdevenimentquina incògnita no havíem trobat encara. Es tracta d'un *bateig*, lo més estupendo que's pugui capir; figureu-vos les escales de Sant Esteve pujades amb fila *india* (de un a un) i que'l que anava a davant sigué l'últim d'entrar. La comitiva anava així (*així així*).

En Salvi (de Plaça).

La mare d'En Salvi.

La germana d'En Saivi.

La llevadora de càñ Salvi.

El capellà de càñ Salvi, i un altre capellà que no era de càñ Salvi; i, altra vegada En Salvi.

Ens preguntem: ¿De qui és la criatura? Segurament d'algu de la família Puntades. Si és així ja tenim un altre sabaté i... visca el fut-bol.

Al sortir la comitiva les campanes no's sentiren, però al sortir el senyor Vicari, tritllaren. ¿Tritllaven per la criatura o per el senyor Vicari?

Aquest el presentem per despistar

Hem vist com s'apretaven la ma En *Pepito* Puig amb el aristòcrata tauròfil En Josep Maria. Aquest portava el mateix barret cordobés de ara fa deu anys, amb el petit canvi de que, per lo molt que ha rodat per les places de toros, està més descolorit.

Aixís és que queden assabentats de la seva arribada, per si a n'algu l'interessa.

Sobre *L'Espiga de Oro* els Reis Macos deixaren en un balcó un formós *teté*, raça *Lulú*, que's diu *Lill* i que

com que val la pena, *li-li li...* dedicarem un article apart, si don Quimet ho vol.

Lletres de Canvi

Baix aquest títol, en el nombre pròxim, s'obrirà una secció en la que hi podrà contribuir tothom. Les

lletres podran ésser acceptades, protestades, aplaçades o be endossades, segons criteri de la *Redacció*.

Sigueu breus i correctes.

Els treballs han d'ésser dirigits per *correo*, a l'Impremta Aubert, amb un segell de 10 cèntims a dintre (solt) per a gastos de carteria.

Les que no segueixin aquest requisit, no seran publicades.

La Redacció.

Noticiari

☉ Diumenge passat començà a córrer la nova de que dintre poc sortiria nostre quinzeneri. La notícia es propagà de tal manera, que tots els comentaris versaven sobre el mateix: PESSIGOLLES?... PESSIGOLLES...?

El mateix dia, *tres niñas bien*, que per no dir-los-hi mal ens callarem el seu nom, sentiren l'efecte d'una gratera irresistible, que per a calmar-la els hi fou precis arrambar-se, com la Bertini, per els arbres del Firal.

Aguanteu-se nenes, que ja us tenim en cartera i prou vos bagarà fer-vos cabal de nostres envejables pessigolles, de gust tan refinat com agradable.

☉ Una nova invenció olotina ha vingut a resoldre el ja difícil problema dels queviures, que de temps venia preocupant a la junta de subsistències.

Gràcies a això podrem fruïr les delícies de saborejar un menjar lo més exquisit i relativament econòmic.

Plau-nos felicitar al seu autor, carrer de Sant Rafel n.º 30, qui, després de *llarcs estudis* ha trobat la fórmula de rostir (*Hasen*) els seients de rejilla, desitjant al ensems resulti de bon païr tan suculent menjar.

☉ Són moltes les cases d'Olot que estan instalant la telefonia sense fils. Rebut-se tantes ones, ja tenim a Olot convertit en port de mar, i a l'istiu ja veurem banyistes. ¡Quina alegria per En Misses Baixes! ¡Oh! i per a nosaltres, que'ns anirà de primera per fer *pessigolles!* ¡Ai!... ¡que patirem!

☉ Hom diu que es convertirà en camp de faves l'actual camp d'Sports del «Olot F. C.»

Nosaltres, molt aimants del Sport, no volem que es faci córrer la notícia.

Es diu, també, si és el Factòtum l'encarregat de fer construir per En Novoa, la làpida que el mateix Pepito Futbolclub col·locarà en el marcador dels goals. ¡Ja hi estarà bé! D'això ens en alegrem.

☉ El gran ball de l'«Indústria», que anunciava el dissabte passat «La Comarca», tenim entès que fou molt concorregut. Sols hi faltaven els músics.

☉ El dilluns hi hagué baralles davant del Kiosk del Firal; es tractava d'un sac. Sentírem que deien aixís: =Que si tu em donaràs el sac.=Que jo no't donaré el sac.= Doncs jo vull que em donguis el sac... No arribaren a les mans. Ens en alegrem.

☉ L'altre dia tingué d'ésser socorreguda una senyora que li vingué una *basca* al llegir en «El Deber» l'anunci d'En Rovira sabater.

Trobem molt estrany que en defensa de la serietat comercial, no s'en hagi preocupat ja l'altra premsa, però com que es te de refiar dels anuncis, ens en fem càrrec. Nosaltres, que no hi contem, procurarem interessar-nos-en.

☉ Ens alegraríem que en comptes de menjar el peix tan passat, el poguéssim menjar una mica més fresc, doncs encara que les nits són fredes, el peix es *passa* tota la nit dormint dintre les caixes. Podria, senyor batlle, fer-lo vendre a les set del vespre, quan arriba?

☉ Ens assabentem que amb motiu de les properes festes de Carnestoltes es decoren els salons de ball d'algunes de nostres entitats recreatives; com que no hi farem falta, en el nombre pròxim comentarem quin efecte ens han produït.

☉ Ens ha visitat una comissió de veïns del carrer de Vilanova, pregant-nos que des d'aquestes planes ens dirigim a la Junta Directiva de l'Associació de Música d'Olot, a fi de mirar si es pot organitzar un concert a benefici de la *mainada* de Càn Sauc, ja que la nit que ells toquin, els esmentats veïns podran dormir tranquilament.

Nosaltres, en be dels dormilegues, ens hem vist obligats a complaure'ls.

☉ Vàrem assistir al concert de Na Mercé Plantada i la trobarem tan ben *plantada*, que tot mirant-la... quedàrem *pal-plantats*.

Imp. de P. Aubert, carrer Nou de Sant Antoni.—Olot

COMPREU TOTS EL NOMBRE PROXIM DE

PESSIGOLLES

Dedicat a Carnestoltes- Bon humor i alegria- Caricatures a tot raig